

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Kámen, jež zavrhli stavitelé, stal se kamenem úhelným. Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky. Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.“ Ž 118,22-24

Píseň 346 *Buď tobě sláva*

Modlitba: Hospodine, Bože a Pane náš, přiznáváme před tebou upřímně a otevřeně, že dnes a denně děláme spoustu zbytečností, něco z toho je možná jen hloupé, něco směšné, něco však je také zlé, co ubližuje druhým. Prosíme, smiluj se nad námi, nejsme hodni Tvé lásky. Pane, ty nepotřebuješ naše svátky, slavnosti, naše patetické vzpomínky, ale my potřebujeme slyšet tvoje slovo života. Víme, že naše slavení, naše snažení může být prázdné a trapné, ale také doufáme, že ty sám k nám můžeš promluvit, když si připomínáme evangelium, když se setkáváme u společného stolu. - - Bože, Duchu svatý, buď nám přítomen, aby naše stolování, stejně jako naše písně, modlitby, kázání nebyly jen naší marnou snahou, ale znamením Tvé přítomnosti, znamením Vzkříšeného, znamením víry a naděje, odkazem k životu věčnému. Amen.

Čtení: Oz 5,13 – 6,3

Píseň (Svítá) 324 *Šly zrána ke hrobu*

Text: Lk 23,50-24,9

Čím je pro nás svátek? Je radostí, nadechnutím? Anebo dnem podivného prázdna, kdy nám zbůhdarma utíká naše práce? Mnohé nemůžeme kvůli pandemickým opatřením. A teď ještě svátek. Co všechno jsme chtěli udělat, ale nestihli? Co jsme potřebovali vyřešit! Je dobré si čas od času odpočinout, ale co když jsou zrovna na pořadu tak naléhavé věci jako zápas o přežití, obživu, o lepší životní kvalitu, o uplatnění, o prosazení sebe anebo také dobrého díla, aby po mně něco zůstalo? A to vše má teď počkat?

Ženy zachovaly sváteční klid. Moc klidné ale nebyly. Ženy oka nezamhouřily, s kuropěním chystají masti, jsou upnuty k okamžiku, kdy půjdou zaopatřit tělo zesnulého mistra. Je třeba udělat, nač nebyl před svátky čas. Je třeba ještě něco zachránit z jeho památky, aby zůstala aspoň vzpomínka na chození s Ježíšem.

Tenkrát v Jeruzalémě je neděle prvním všedním dnem po svátcích. Představte si takový den, až se vrátíme k normálu! Ženy se hrnou do práce. Ježíšovi učedníci se kamsi vytratili, asi mají strach, že do práce se dá také chrámová policie. Příležitost mají ženy, je to jejich chvíle, kdy mohou ukázat, co umějí. Je třeba mrtvé tělo dobře nabalzamovat, zakonzervovat – „na chvíli podržet, co bylo a co už není“.

Jenže kámen od vchodu do hrobky je odvalený, hrob je prázdný, tělo nenacházejí. Co se zdálo potřebné, nutné, naléhavé, dobré, to nemohou udělat. Jak zajistí Kristovu památku? Kdo si na něj za pár měsíců, za pár let ještě vzpomene? Jsou zraněny, znejistěny, cítí se bezradné, zbytečné. Jejich představy o tom, co je teď třeba udělat, jsou postaveny na hlavu. Čím se to stalo?

Mezitím byl totiž Ježíš vzkříšen. Někde mezitím - mezi svátkem a všedním dnem, mezi tím prázdňem a tou plánovanou aktivitou se něco podstatného stalo. A nikdo neví, kdy a jak, nikdo u toho nebyl. Je to k vzteku, takový důležitý okamžik! Vzkříšení. Ale všichni, nejen ženy, i učedníci, strážé, protivníci ho propásli. A takhle je tomu s evangeliem napořád. Vždycky nám to podstatné jaksi unikne. Žádné evangelium nepíše nic o vzkříšení, nepopisuje ho, všechna evangelia mluví jen o tom, co bylo po vzkříšení, co se dělo s těmi, kterých se vzkříšení dotklo. Anebo spíše Vzkříšený...

Mezi svátkem a všedním dnem - tajemně na pomezí času, který vnímáme jako prázdný, a času, který chceme naplnit podstatnými věcmi, tam se děje cosi, co mění situaci. Není to naše dílo, kámen je odvalený někým jiným. Původní představy o smysluplném konání jsou náhle zbytečné - ovšem radostně zbytečné. Chtěly ho pomazat, ale On je (bez nich, bez nás) pomazán shůry, je Bohem Pomazaný, neboli Mesiáš neboli Kristus. Bůh nás předbíhá, a víc než předbíhá. Už nejde jen o konzervování, ale otvírá se nová kapitola. Chození s Ježíšem se neuzavírá do vzpomínky, nezůstane jenom památka, začíná něco nového.

Ale ještě se zastavme u žen, které nad prázdným hrobem stanuly v úžasu, bezradnosti a s pocitem, že jsou tady vlastně zbytečné. Do této bezradnosti a pocitů zbytečnosti zazní Boží slovo ústy andělskými. Velikonoční evangelium: „Co hledáte živého mezi mrtvými?“ Otázka, která mění perspektivu, mění představy o tom, co je nutné, naléhavé, co je třeba dělat. Otázka, která však zároveň naznačuje, že zbytečné jsou starosti, jak

konzervovat chození s Kristem, jak uchovat ty cenné hodnoty minulosti. Kristus není postavou minulosti, nýbrž daleko víc přítomnosti a budoucnosti – a vůbec není někým, o jehož památku by bylo nutné se postarat, neboť je živý a jednající.

Nebudeme si, sestry a bratři, zastírat, že my církve se musíme často jevit jen jako víceméně sehraná konzervační četa. Jako ti, kdo udržují památku na zesnulého mistra. Scházejí se v historických kostelích, zpívají letité písně, čtou z prastarých knih, připomínají si osobnosti své slavné minulosti. A přitom mají pocit, že dělají něco strašně důležitého. Asi jako udržovat muzeum – což je důležité! Uchovat paměť národa, historické vědomí – to je důležité. I pro církve je svědectví o minulosti důležité. Ale tajemství víry je přece jen jinde – v té noci, kdy spíme, jsme nečinní, ale jedná Bůh.

Velikonoční jitro nás usvědčuje ze zbytečnosti a marnosti našich snah. Co hledáte živého mezi mrtvými? Můžeme se touto andělskou otázkou cítit být znejistěni, ztrapněni až zesměšněni, ale také se jí můžeme nechat osvobodit a nově orientovat.

Kdyby zůstalo jen u prázdného hrobu, zůstaly by prázdné i ženy, obrány o svou minulost i budoucnost, připraveny o to, co se tak pečlivě připravovali vykonat. Díky andělské otázce se jim však otvírá v prázdném hrobě možnost nového pohledu, nového uchopení života. Ačkoli původně měly jiné představy o svém konání, nyní přijaly tuto novou orientaci. Šly sem zbytečně - s tím, s čím původně přicházely - ale neodcházely zbytečně. Nepřeslechly slovo: Co hledáte živého mezi mrtvými?!

Vzpomeňte, co řekl - že bude ukřižován a po třech dnech vstane. Chození s Ježíšem není uzavřená kapitola. Co jste s ním prožili, jak jste ho poznali (ta paměť je důležitá!), to se teď začne dít - ve vašem všedním dni, ve vašem životě. Zahodte masti, rozpomeňte se na to podstatné, kým vskutku Ježíš byl a kým je - a spolehněte na to, že jde s vámi a působí ve vás, že myslíte a činíte to, co se mu líbí. Je s vámi, je s námi svým Duchem.

A stává se něco zvláštního, ženy se vrací od hrobu, povzbuzují učedníky, jdou mezi lidi a tu a tam se začínají opět dít podobné věci jako v bezprostřední, fyzické přítomnosti Kristově.

Nemusí být zbytečné, že jsme se tu dnes ve svátek sešli, abychom si připomněli evangelium o Ježíši Kristu. Někde mezi svátkem a všedním dnem je stále i pro nás připraveno vzkříšení. Andělská otázka k němu stále odkazuje, k té nesamozřejmé duchovní moci, která odhaluje naše marné a zbytečné snahy, ale také dává náboj životu a přivádí ke skutečně podstatným věcem - to jsou ty, které Ježíš Kristus žil a pro které zemřel. Rozpomeňme se - ne na mrtvého, ale na živého. Rozpomínejme se ne proto, abychom uchovali jeho minulost, ale aby se nám otevřela naše budoucnost. Amen

Píseň 347 (sl. 1-3) *Nastal nám čas přeradostný*

Večeře Páně

Přímluvná modlitba + Otče náš

Ohlášky

Sbírka

Píseň 341 (sl. 1–3) *Veleben Bůh buď*

Poslání: 1 J 5,6-14

Požehnání

Píseň 347 (sl. 7–8) *Buď tobě chvála, Ježíši*